

Erdélyi Toll — gyermeknek

Csire Gabriella

Mókus Pali vándorúton

III.

Meseregény

HA KÉSIK A REPÜLŐ

Mókus Pali előrelátó volt. Mielőtt útra kelt volna, még egyszer átolvasta a nagybácsi sürgönyét, és mélyen elgondolkozott, merre is található az Északi-sarkvidék. Hamarosan belátta, hogy fogalma sincs, a világ mely táján helyezkedik el a nagy kék óceán, melynek vizében jéghegyek bicegnek, neki-nekiütődve a szárazföld csipkés partjának. Így hát vásárolt magának egy megbízható sarkvidéki térképet. Kiteregette a földabroszt, és ide-oda ugrálva a szélességi és hosszúsági fokok között, fölfedezte az Északi Jeges-tengert. De máris úgy érezte, lábát szörnyű mód szurkálja a víz hidege, és egy gondolattal odébb ugrott. Így jutott el Grönland szigetére, egy másik szökelléssel pedig Izlandra. De akkor már annyian felfigyeltek rá, hogy Pali elrestellte nyíltszíni tanulmányait, és zavarában jobbra sasszézott. S a következő pillanatban már Norvégiát érintette. A báméskodó gyerekeknek megmutatta a kutya alakú félszigetet, ahol nagy zászlólobogtatás várja őt. A saját nagybácsija húzta fel a zászlót, Mókus Miska, a nagy csillagász, ki tudóshoz méltó kitartással kémleli az eget, és éjt nappá téve várja Palit meg az üstökös.

A gyermekek szájtátva hallgatták a mókust. Erősen csodálkoztak azon, hogy ő is ott lesz az üstökös fogadásánál. Pali vidáman kacsintott bámész közönségére, majd térképét zsebre vágva, a főtéri irodába sietett, repülőjegyet váltani.

Minden simán ment. Ide egy mosoly, oda egy mosoly, és a mókusfiú máris benn ült a sirálycsőrű gépben. Annyian voltak a repülőben, hogy Pali hamarjában össze se tudta számolni az utasokat. Dobogó szívvel foglalt helyet a 13-as számú, ablak melletti székben. A rádió vidám zenét sugárzott és Pali jó étvágyal látott

neki tízórajának. Csak egy baj volt. Bedugult a füle. De, hopp, hamar megvigasztalta egy közmondás: MINDEN ÖRÖMHÖZ VEGYÜL EGY KIS ÜRÖM. Épp be akarta írni noteszébe az első repülőútján lelt közmondást, amikor váratlanul fülsiketítő lövés dördült el.

— Légi banditák! — ugráltak fel helyükről az utasok.

Pali ijedtében lecsúszott az ülésről, és a 13-as számú szék alá bújt. Az újságokból tudta, hogy a repülőgép-eltérítők nem szoktak tréfálni. Ha fegyvert fognak valakire, annak ugyan kampec.

— A banditáknál sárga cipő és rojtos szélű farmer a divat — állapította meg nemsokára a szék alatt. Előre-hátra rohangáltak a banditák. Nyomukban mindannyiszor visibálás, ordítozás támadt.

— Csend! — harsogta a bandita-főnök. — Halál fia, aki moccanni mer!

A vészes csendben hallani lehetett, mint változtat irányt a gépmadár. A motor nagy dohogva az ellenkező irányba fordította a repülőt. Pali, mi tagadás, reszkedett a félelemtől. De mikor már kezdte remélni, hogy túléli a repülő-eltérítést, csak úgy repesett az örömtől. Jaj, ha majd elmeséli Erdővárban, milyen kalandon esett át! De egyelőre csendesen lapult, hiszen senki se tudhatja, ki marad életben. S amint a dicstelen golyó általi halálra s a még dicstelenebb zuhanásra gondolt, vacogó fogai összekoccantak.

— Ki merészel vacogni? — vert gyökeret egy sárga cipős banditaláb az orra előtt.

Pali behunyta a szemét, és tovább vacogott.

— Na, ki onnét!

A banditakéz benyúlt a szék alá, és galléron ragadta Palit.

— Ha balhé támadna — kacagott fel a bandita —, te leszel a pajzsom!

Pali sívalkodni kezdett, ki akarta szabadítani gallérját a bandita markából, mindhiába. De ekkor, mintha mindent megelegelt volna, prüszkölni és rázkódni kezdett a repülőgép. Olyan erősen, hogy a bandita meglepedkezett Paliról, Pali a banditáról, az eltérítők az utasokról. Úgy hánykolódott a sirálycsőrű gép, mintha szélvész dobálta volna. A következő pillanatban fülsiketítő robbanás rázta meg a gépmadár testét. Pali nagyot fohászkodott, majd számolni kezdett. Tíz, kilenc, nyolc... akár az ejtőernyősök.

A DZSUNGEL KÖZEPÉN

Még akkor is számolt, amikor a fa tetején ült, majd lehuppant a földre. Pali kirázta a füléből a motorzúgást, a pisztolylövést és a robbanást, azután körülnézett. Megszabadult végre a banditáktól, de azt se tudta, a világ mely táján ért földet, és mi lett a többi utassal.

Nagy keservesen föltápászkodott. Szerencsére megvolt a pepita notesze meg a térképe. Igen ám, de a földabrosz csak a sarkvidéket ábrázolta. Palinak nem volt világtérképe, így hát törni kezdte a fejét, vajon merre is található ez a földig érő fák? Valami dzsungel lesz — döntötte el könnyedén —, de ki mondja meg, hogy milyen dzsungel?

Amint ezen töprengett, észrevette, hogy egy kedves kis majomgyerek integet neki.

— Helló! — szólította meg barátságosan a selyemmajom.
— Helló! — intett vissza Pali.
— Min töröd a fejedet?
— Egy közmondáson — válaszolt a mókusfiú.
— Én is akarom tudni, én is!
— Halld hát: SZERENCSE PRÓBÁLVA JÓ. De hagyjuk ezt! Nem mondanád meg inkább, hol vagyok?
— Hol lennél? — kuncogott a selyemmajom. — Ott, ahol én vagyok, az őserdőben. Kit keresel? Én itt mindenkit ismerek.
Pali megörvendett a véletlen szerencsének. De azért túlzásnak tartotta, hogy a kis majom máris ráakaszkodik, és karjába ölti a karját. Ezért csak annyit mondott nagy titokzatosan, hogy közmondás-ügyben járja az őserdőt.
— Találsz itt eleget — dicsekedett a kis majom. — Nézd, mennyi terem a fán!
Pali ebből világosan látta, hogy a selyemmajom kotnyeles és tudálékos. Semmit se tud, mégis úgy tesz, mintha mindenhez értene.
— Máris találtam egyet! — ágaskodott Pali.
Amint elérte az első faágat, leszaggatott róla egy közmondást: A BESZÉD MEGESZI A DOLGOT. De a kis majom rá se hederített a bölcsességre és tovább fecsegett.
— Merre van a repülőtér? — érdeklődött Pali, hátha elkaphatná a következő járatot az Északi-sark felé.
— Repülőtér? — csodálkozott a kis majom. — Gyere velem, a Tudakozó Irodában megmondják.
A Tudakozó Irodában épp a lajhár volt a szolgálatos. Nemigen akadt ideje a tudakozókkal foglalkozni. Jóízűen szundikált. Pali halkán köhintett, mire a lajhár kinyitotta a jobb szemét.
— Nem látod, hogy el vagyok foglalva? — mordult Palira és tovább horkolt.
Pali nem értette, miért alszik a lajhár munkaidőben. A selyemmajom nemigen törődött a lusta lajhárral, inkább kézen fogta Palit, és az újságárushoz szaladt vele. Bezörgetett az odú ablakán:
— Tapír néni! Nem tetszik tudni, merre van a repülőtér?
Kis hunyorgó szemét csodálkozva járatta rajtuk a tapír. Hosszú orrára tolta drótkeretes szemüvegét:
— Repülőtér? Hírét se hallottam, kedvesem.
— De az újság csak tudja! — erősködött a kis majom.
— Ki olvas itt újságot? — húzta el a száját tapír asszonyság.
— Tapír néni tán szokott olvasni, nem?
— Én? Olvasson a vevő! Inkább szvettert kötök.
Tapír asszonyság becsapta orruk előtt az ablakot, szemére tolt drótkeretes szemüvegét, és tovább kötögetett.
— Dzsungeli állapotok! — mérgeződött a selyemmajom. — Várj csak! A Kígyó biztosan tudja. Ó a város bölcse.

A derékig meztelen óriáskígyó a sátrában ült s pipázott. Körülötte színes selymek, csillogó ékszerek, csecsebecsék sorakoztak meg illatos gyümölcshegyek, furábbnál furább kalapok és pipák.

— Tessék, tessék! — kínálta áruját.

— Azt szeretné tudni a barátom — hadarta a selyemmajom —, merre van a repülőtér.

— Aki nem vásárol, ne is kérdezzen! — sziszegte az óriáskígyó, és izmait tornásztatva közeledett feléjük.

A selyemmajom ijedten mutatott a toronyóra. Azt mondta, meg akarja venni. De amíg az óriáskígyó leemelte a toronyórát, a két tudakozó kereket oldott.

— Azt hiszem — mondta Pali, amikor már a Topázkolibrihez címzett bárban üldögéltek és jégbe hűtött pepszit ittak —, hogy nincs is repülőteretek.

Szép piros köntösében az arapapagáj sietett asztalukhoz, és vöröskeresztes borítékot nyújtott át Palinak. A mókusfiú elámult. Ugyan ki küldött neki levelet? Ide, a dzsungelbe, ahol még egy fia repülőtér sincs? Amint olvasni kezdte a sorokat, örömeben felkiáltott:

— Meg vagyok mentve, barátom! Engem keres az Őserdei Mentőszolgálat életre-halálra! Hiába, az őserdőben is utolér már a civilizáció.

Ráduly János

Jókedv

Szellő motoz,
lenge.
Fű altat fényt:
— Tentel!

Ég csillagot
ringat.
Jókedv most a
divat.

Számolósdi

Egy:
Janka óvodába megy.
Kettő:
Integet a selymekendő.
Három:
Nagyot nővők majd a nyá-
ron.
Négy:
Mindig okos s bátor légy.
Öt:
Szivárványból sálat köt.

Hat:
Dombon friss forrás fakad.
Hét:
Tánclépésben sosem vét.
Nyolc:
Könyvvel tele minden
polc.
Kilenc:
Jobb, ha sohasem füllentsz.
Tíz:
Tavaszt énekel a csíz.